

PER LES COMARQUES

CIUTADAN A

DE PIERA

Es motiu de molts comentaris de simplicitat la reacció que s'està operant a poc a poc entre els elements que integren el quadre de forces esquerranes d'aquesta vila, fins ara en franca lluita intestina, per culpa d'interpretacions equivocades, del que ha d'ésser el veritable exercici dels procediments democràtics en la vida interna de cada entitat.

Un símptoma falaguer fa creure en la imminent realització d'aquesta unió, avui com mai indispensable, i és la bona voluntat que s'observa en els grups dirigents de les fraccions suares en discòrdia.

Nosaltres, coneixedors de les resistències que han de trobar-se entre els seguidors de cada un d'aquells grups, perquè sabem com pesen en la mentalitat d'alguns els personalismes i la manca de visió real de les coses en política, ens atrevim a cridar l'atenció dels caps sobre aquest particular i demanar-los que en totes les ocasions actuin amb tota claredat i noblesa, ja que així és l'única manera de fer obra positiva.

El caciquisme clàssic, que durant tants anys ha operat, especialment damunt la gent del camp, bandeja en absolut l'idealisme de les llars piagenses i les ambicions de tal manera que solament la perspectiva d'immèdiats avantatges materials ha pogut fer el miracle d'acoplar-los en partits organitzats, tant en l'ordre polític com en l'econòmic. Cal, doncs, no caure en el pecat d'utilitzar sota altres formes les mateixes armes que el caciquisme a que hem fet al·lusió. Cal desvetllar la consciència de tots i cadascun dels ciutadans, de tot i procurant afinar-los l'amor al reer de la pàtria, i fer d'ells, per damunt de tot, bons catalans.

Un bon català amb consciència de la seva personalitat està capacitada almenys per a comprendre la necessitat de professar idees, que per damunt dels materialismes fugisseros el fan útil a la col·lectivitat i apte per a admetre aquells contractes que a la funció democràtica en els organismes li pot proporcionar.

En successives setmanes anirem parlant de quina ha d'ésser, al nostre entendre, la tasca dels elements que per qualsevol circumstància ocupen llocs de direcció a les entitats polítiques rurals, tasca certament més dura que la dels dirigents de ciutats de categoria, en les quals el cos ciutadà està més interessat en els vaivens de la cosa pública. En la mar de confusions que han deixat les doloroses jornades d'octubre cerquem cadascú de nosaltres una explicació que justifiqui la necessitat de certes actituds, però el que hom hi troba abans que tot és una participació pròpia en les causes que crearen aquelles delicades situacions, una part de responsabilitat en tot allò esdevingut per no haver sabut supereditar l'interès particular al general.

R. Llissa

MASSATGE BOB

DE SANT ADRIA DE BESOS

No volem pas que la cosa ens agafi quan ja no sigui possible parlar-ne per les causes que es vulgui, i per això ho fem ara, quan, com deixem entreveure en el títol, el que ens ocupa es troba en estat embrionari, en preparació. I cal apressar-nos a dir tot seguit que es tracta de quelcom que bé mereix de fixar-hi l'atenció periodística amb temps, car la seva importància la palesa ben bé el fet d'ésser per primera vegada la seva realització a la població.

No anem més dels nivells, i anem al gra. La Junta del Patronat de la Biblioteca Popular, en atansar-se la Festa del Llibre, que a Sant Adrià ha transcorregut sempre en total oblit, ha tingut la pensada d'aprovar la proposició del seu secretari, l'actiu i dinàmic jove Ramon Mauri, per anar a la creació d'un concurs literari entre els alumnes de les escoles del Municipi, amb bases que seran fixades al seu temps.

Els temes poden avançar que seran de lliure elecció per als concursants, fets exclusivament d'un, que ben bé podria tractar-se de fer un treball sobre l'història de Catalunya.

Es fan gestions per tal d'aconseguir que patrocini aquest concurs, que podem qualificar de magnífic. L'Ajuntament, i perquè hi contribueixin els industrials i comerciants locals, amb oferiments de premis que després serien repartits als guanyadors en un festival que els seria dedicat.

Per la nostra banda fem ressaltar el mèrit d'aquest acord i ens posem incondicionalment al costat dels organitzadors, tot esperant que tothom faci lliure.

I prometem informar degudament els lectors d'aquest assumpte.

Corresponsal

DE LA BISBAL

C. E. Bisbalenc, 3

Juventut d'Ara, de Salt, i S'ha jugat aquest encontre del campionat amateur de les comarques gironines, davant d'un nombre públic, que ha fruit d'una interessantíssima partida, una partida de veritable campionat que en certs moments s'ha embrotat lamentablement degut, més que res, a la passivitat de l'arbitre. S'ha vist, però, bon joc, i s'ha vist l'equip local com rutllava de valent, amb un entusiasme que voldriem veure-ll sempre. Totes les línies han actuat amb força encert, però cal remarcar, per damunt de tot, la formidable actuació de Gironelles, Muxard i Triel, que constitueixen la línia mitjana local, que han sabut imposar-se pesalessament.

L'equip visitant ha jugat amb entusiasme i encert, especialment el primer quart d'hora de l'encontre, que ha dominat intensament. Llurs esforços han resultat, però, estèrils, davant l'embranchida dels de casa. Els millors foren el porter, els defenses i els dos interiors.

Primerament marcaren els de Salt, i quan mancava ben poc per arribar al descans els bisbalencs assoliren l'empat. Començat el segon temps amb una forta embranzida del Centre d'Esports, aquest s'ha imposat rotundament, i ha marcat dos gols.

El públic, cosa difícil en aquests darrers temps, ha sortit del camp d'Esports Municipal altament satisfet.

DE REUS

Campionat Local de Bàsquet Resultats d'ahir: C. N. Reus Ploms A. 30-Sporting, 8. Escola del Treball, 2 - Fejocistes, 0. C. N. Reus Ploms B. 2 - Esquipo, 0. Reus Deportiu A. - Reus Deportiu B (ajornat).

C. N. Reus Ploms A. 34 - C. N. Reus Ploms B. 20. Classificació actual: Fajocistes 6 0 0 6 12 124 0 Reus Ploms A 6 6 0 0 224 45 12 Reus Esport B 5 4 0 1 78 46 8 Reus E. A. 4 3 0 1 78 56 6 Esporting 6 3 0 3 65 84 6 Reus Ploms B 6 3 0 3 94 69 6 Escola del T. 6 2 0 4 18 138 4 Esquipo 5 1 0 4 26 38 2

DE SANT JOAN DESPI

Partits eliminatòris del campionat de Catalunya amateur C. E. Santfeliuenc, 5 - F. C. Sant Vicenç de Castellet, 0

Després del primer partit celebrat el diumenge passat al camp del Sant Vicenç, en el qual quedaren empatats a un gol, aquest partit era esperat per l'afició de la comarca i local amb gran delit, ja que les forces semblaven anivellades. El camp, ple de públic tot i el dia plujós, es tingué en tan males condicions que els jugadors no podien controlar la pilota, com tenen per costum, però tot i així fou un partit ple d'entusiasme, abundant les jugades de qualitat tant per una banda com per l'altra.

A la primera part, i sobretot a la segona, l'atac de l'equip local fou sens dubte permanent.

A les ordres del col·legiat Joan Saló, ajudat pels líniers del mateix Col·legi Gabarró i Nicolau, els equips s'arreglaren així: C. E. Santjoanenc: Bonsons, Benages, Carbonell, Bosch, Tarrida, Guardiola, Cuyàs, Carbonell, Pey, Jordà i Torres; F. C. Sant Vicenç: Fuster, Soanya, Segura, Ribet, Pous, Iglesias, Vivent, Buron, Planes, Rubio i Galobart.

Al cap de quinze minuts de la primera part Torres marcà, d'un cap, el primer gol. A la segona part Jordan, d'una passada de Torres, marcà el segon, imparable; el tercer el marcà Carbonell; Pey, d'un centre de Torres, marcà el quart, i Cuyàs, de xut creuat, marcà el cinquè. Transcorreguts 25 minuts d'aquesta part, en una topada entre Guardiola i Segura, aquest resultà lesionat, d'alguna importància i hagué d'ésser retirat del camp, per no reaparèixer. Celebrarem el seu ràpid restabliment.

Després del quart gol anovem canvis a totes les línies del Sant Vicenç degut al nerviosisme existent, i el partit acaba amb un joc dur i poc reglamentari; no creiem que els jugadors del club esmentat, que en el partit de Sant Vicenç saberen portar-se com a cavallers, acti es portessin tan incorrectament. Quan faltaven dos minuts per acabar l'encontre, Planes, sense tot ni so, agredí Benages, i amb tot i que aquest darrer no s'hi tornà, foren expulsats del camp tots dos.

L'arbitre, bé a la primera part i desmentant una mica a la segona, desaconsellà pel Santjoanenc Bonsons, que feren un magnífic partit. Torres, Tarrida, Jordà i Pey; dels contraris, tots jugaren amb entusiasme, sobretot però, el defensa dreta, Planes.—Josep Oliver.

DE GIRONA

Girona B, 2 - Banyoles, 0

Ahir, diumenge, al camp de Vista Alegre es jugà entre l'equip B del Girona F. C. i el Banyoles un disputat encontre corresponent al campionat amateur de les comarques gironines. Pel Banyoles era de veritat

ble interès, ja que d'haver guanyat o tan sols empatat tenia probabilitats d'obtenir el títol de campió, que ha vist allunyat definitivament amb la derrota soferta ahir.

El resultat és just, ja que el Girona dominà molt més que els seus contraris i feu un millor joc, tant vistós com pràctic. Els gols foren aconseguits per Urquía, un a cada part, i tots dos d'uns magnífics cops de cap. No obstant i haver estat el marcador dels gols el davant-centre Giurà, ha perdut una sèrie de magnífiques ocasions per fer funcionar el marcador.

Del Banyoles ha fet un bon partit el porter i el migcenter. Els altres, res més que voluntariosos. Del Girona, el millor Henche, seguit de Privat i Vazquez.

Ultra l'esmentat encontre, havia de tenir lloc, també ahir, el que havia de jugar el Besanón i La Bisbal. No es pogué efectuar per no haver comparegut aquest darrer.

Atletisme

El diumenge dia 17 del corrent, al camp de les Pedres del G. E. i E. G. tindrà lloc, a les deu del matí, entre l'equip titular i el del Junyor F. C. de Barcelona un matí d'atletisme, que atesa la vàlua dels equips contendents promet ésser molt interessant.

El festival consistirà en les següents proves: Llançaments: Pes, disc i martell. Salts: d'alçada, de perxa i de llargària.

Curses: 80 m. lliços, 300 m. lliços, 600 m. lliços, 3.000 m. lliços i 4 x 100 metres relleu.

DE VILADECANS

Viladecans, 1 - Gràcia, 3

El camp del Viladecans, sota les ordres del col·legiat senyor Oltra els equips s'alinearen com segueix: Viladecans: Domènec, Pueyo, Barbrà, Brujo, Fonsa, Fontdevila, Gierres, Porton, Elies, Conesa i Róma; i pel Gràcia: Font, Clotet, Roca, Ifiguier, Martínez, Gallejo, Lloret, Bou, Calaveras, Barri i Civit.

Al cap de 15 minuts de la primera part l'interior dreta Porton aprofità un ajudarà a la porta gracienc per marcar, i deu minuts després, Civit aprofità una passada de Barri per empatar.

En aquesta part el Viladecans va pressionar molt més que els graciencs, puix que les línies defensives d'aquest fallaren bastant.

A la segona part, però, és quan els graciencs iniciaren l'ofensiva i dominaren completament el Viladecans. Civit novament és l'autor de marcar, aprofitant una indecisió de la defensa, i el tercer i últim de la tarda és obra de Lloret, que en ocasió de tirar-se un córner contra la porta defensiva per Font tot l'equip es llança a l'ofensiva, i Clotet aclareix, recull Calaveras, que fa una passada, i tot sol afusella el gol que consolida la victòria.—C.

DE BLANES

Avui que el temps m'ho permet, per no haver jugat el nostre primer equip, a causa del temporal que tira a terra una part de la part de tanca del camp, parlare de la brillant actuació del nostre primer onze que tant es distingí en el Campionat ja passat.

Durant aquest, l'equip de la Unió Esportiva de Blanes jugà 14 partits, en guanyà 10, en perdé 2 i n'empatà 2. Marcà 33 gols i n'hi van fer 10.

Resultats dels partits jugats a Blanes, entre aquest equip i: Casal dels Esports: 4 a 3. U. E. Arenys: 3 a 0. Tordera F. C.: 5 a 0. C. E. Farners: 4 a 0. Palamós E. C.: 5 a 2. Malgrat F. C.: 1 a 0. U. E. Figueres: 2 a 0. Gols a favor: 24; en contra: 5. Resultats a fora: C. D. Melgat - Blanes: 0-4. C. E. Malgrat - Blanes: 1-2. Palamós E. C. - Blanes: 0-0. U. E. Figueres - Blanes: 1-0. Casal Esports - Blanes: 2-1. U. E. Arenys - Blanes: 0-0. Tordera F. C. - Blanes: 1-2. Gols a favor: 9; en contra: 5.

Sumà al final del Torneig 22 punts, que cap altre equip del Grup Girona no marcà. Quedà, per tant, campió del dit grup.

Una decisió federativa posada al Blanes l'ocasionà la pèrdua de tres punts. Va quedar guanyador el Malgrat amb 20 punts i sots-campió el Casal de Sant Feliu, per no haver-se presentat el Blanes al partit assenyalat per al desempat.

Durant aquest campionat han pres part els jugadors Gauxia, Portes, Carbonell, Balaguer, Osench, Llopis, Campol, Llàtia, Miralpeix, Alonso, Domènec, Pasqual, López, Saucàs, els Torrent I i II, i Castanyer i Collell, l'actuació dels quals durant el dit campionat ha estat ben elogiada.

Com sigui que ha acabat ja el campionat, la Junta Directiva del Blanes projecta grans reformes al seu terreny de joc i actualment confecciona el calendari per a la temporada d'estiu, que, segons se'n diu, serà molt meritoria.

Es barrejien, els noms dels clubs Horta, Manresa, Reus, La Plana, Ma. lloca, Espanyol, etc., etc., que no més d'anunciar-los han aixecat l'afició dels clubs voltants.

A més, la Directiva del Club cerca valuosos jugadors, per tal de formar un onze dignu de l'història i l'entusiasme dels aficionats blanesos. La temporada d'estiu que s'apropa creiem que quedaran en la memòria de tots els aficionats, ensens que confiem que aquests sabran correspondre a l'esforç que la Directiva del Club fa i no deixaran ni un sol dia d'anar al terreny de joc del Recó d'En Portes.

Fethi vohi perquè aquestes reformes i gestions tinguin èxit, com no dubtem tampoc de l'esportivitat dels nostres aficionats, que sabran amb el seu jo i ajudar els esforços de la Directiva perquè aquesta pugui restar en la seva comesa.

JOAN ROMANS I RIERA

DE TORTOSA

Dertusa, 2 - Català, de Cervera, 1

El passat diumenge dia 3 del corrent es va jugar al camp del Ravent un partit de Campionat entre el Català, de Cervera, i els propietaris del terreny, Dertusa F. C.

El partit no donà el rendiment que ens esperàvem, degut al cansament dels nous forans per una part, i al poc encert dels locals per l'altra.

El Dertusa va fer un partit dolent, i els altres més val que ni en parlem. Encara que els de casa van guanyar per dos a un, igualment podien perdre la partida com guanyar-la per més "score". Durant els 90 minuts primers de joc ens pensàvem que els Catalans s'enportarien almenys mitja dotzena de gols, car tant Iranzo com Serra ens obsequiaran amb una sèrie de xuts que no foren gols per miracle. Després d'això, res més no vam veure en el que restà del partit.

Pel Dertusa, molt bé Tomás; també ens agradà força, pels seus esbandidos, tan aprofitables com nets, Montserrat; no així Garrido, que encara que sigui un bon element, abusa massa del joc "dur". Igualment Llores, Busquets es feu aplaudir en diverses centrades que va fer molt ben fetes.

Dels forans no ens convencé ningú. J. SANCHEZ

DE VILALONGA

Vilalonga, 2-Gimnàstic Tarragona, 0

El diumenge dia 3 del que som, al camp de la Unió Esportiva es va celebrar un partit de futbol entre els equips esmentats. Guanyaren els locals, en una lluita renyidíssima, i també amb alguns manegots entre els espectadors. Van fer un gol en cada part. El Gimnàstic jugà tot el partit materialment "embotellat".

L'arbitre Montserrat actua encertadament. — P. M.

D'OLOT

Juventut Olot, 1

F. C. Girona (reserva), 2

Davant de nombros públic ha tingut lloc aquest encontre amistós al camp del Juventut Olot, el qual ha satisfet plenament els aficionats.

El reserva gironí s'ha presentat reforçat amb quatre elements del primer equip, fent que totes les línies despleguessin més joc.

També en el Juventut s'ha arreglert Novos, mig-centre del Ripoll, que ha estat el millor del seu equip. És pot dir que sense aquest element el Juventut hauria quedat apagat per complet davant el millor joc desplegat pels gironins.

El primer temps, de joc nivellat, s'ha acabat amb empat a un gol. El Juventut ha marcat un altre gol en recollir una pilota que s'ha escapat de les mans del porter, i que l'arbitre l'ha anul·lat injustament.

Al segon temps els visitants han pressionat més, i poc abans de finir l'encontre han marcat el gol de la victòria.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

El local Serra ha tingut alguns falls en l'apreciació de l'off-side completament equivocats, així com el del gol que ha anul·lat.

Bàsquet

Davant el matx "Catalunya-Castella"

Conversa amb Marià Manent

En el curs d'aquesta setmana—ens diu un federatiu català— les negociacions per a aquest encontre han donat un gran pas, i avui gairebé podem assegurar la celebració del Catalunya - Castella per a les darreries del mes corrent.

Al mateix temps ens informa del nomenament del seleccionador-entrenador, càrrec que recau en la figura ja coneguda del nostre volgué amic i indiscutible tècnic basquetbolístic Manent, i se'n convé de celebrar-hi una petita conversa referent a aquest esdeveniment.

Heus ací el que ens diu:

—Satisfet pel nomenament de seleccionador-entrenador de l'equip català?

—Per què negar-ho? Satisfet i agrait. Em plau en extrem que la Federació m'hagi tingut en compte en aquesta ocasió, i dic en aquesta ocasió, perquè això em donarà motiu de poder contribuir amb el meu grau de sorra al que sembla per mi una realitat: la celebració del primer matx oficial entre les seleccions de Castella i Catalunya, col·laborant, en la major de les meves il·lusions, a la formació del combinat que haurà de representar Catalunya en el partit de referència, encontre que ens considerem el basquet no alguna cosa nostra, estem esperant de fa molt de temps.

—Si, en diferents ocasions he sostingut el criteri, i així també ho he deixat entreveure en converses sostingudes amb els que fins ara vénen dirigint els destins del basquet a casa nostra, que la celebració d'un partit entre Castella i Catalunya era una cosa que s'imposava per múltiples raons i més accentuadament d'engué que aquell precipitat campionat d'Espanya de 1933 que va fer posar en dubte les possibilitats dels equips catalans una vegada posats a jugar fora de l'ambient local.

—Efectivament, tens tota la raó; aleshores van existir diverses causes que van influir en el normal desenvolupament dels partits celebrats a Madrid, però no tota la culpa de les anormalitats ocorregudes hem d'atribuir-les als àrbitres, dirigents o contrincants d'allà. Hi va haver també molta, però molta part de culpa dels d'aquí: la manca d'organització fou manifesta en tots els detalls, els nostres equips van ésser esportivament i tècnicament mal aconsellats, i si vols que et sigui franc, em va donar més la sensació que els portaven a vendre, com vulgarment es diu, que no a nésser a defensar un típic pensament, el qual amb l'avantatge de puntuació ací adquirida, haurien pogut adjudicar-se fàcilment. Es hora ja que se sapiga que existeix "una mica" de diferència entre enviar un equip a Catalunya, posem per cas, a disputar un vulgar matx de campionat regional, i desplaçar uns equips a Madrid per tal de lluitar per un campionat d'Espanya. Cal prestar més atenció a aquest detall, que no és tan insignificant com va semblar a algú. Un altre punt important és l'alimentació; si per les dificultats lògiques de canvi de regió, no pot donar-se als jugadors els aliments condimentats a la manera de com estan acostumats, el menys que pot fer-se és procurar-se dels més assimilats, però mai no des de previst i de calculat a disputar partits de tanta responsabilitat després d'haver-los tingut prop de vint hores a dieta. I, finalment, posats ja en aquest pla, et diré que una vegada els jugadors al terreny de joc, si aquest resulta ésser tou i pesat — tal com era allí — i no es pot efectuar normalment el "drilling" de la manera que els jugadors d'aquí estan acostumats, és indispensable que hi hagi algú que sapiga aconsellar-los o bé ordenar, al canvi radical en la tècnica de l'equip, i el que es mes; que aquest conegui el que ha de fer quan sigui insinuat per la persona encarregada. En fi tu ja m'entens, no? I d'altres també m'entendran... si volen.

L'actuació dels equips catalans a Madrid va donar motiu a diferents polemiques entre periodistes d'allí i de Barcelona. I enmig de molts edificis s'hi abocaren termes no molt edificants per al basquet català. Cal procurar per tots els mitjans que els fets d'ara vinguin a desvirtuar els mal·judicis que se'n feren a tots, admetent que la culpa va ésser només d'uns quants, molt pocs...

—Es prematur parlar de com i de quin manera formaré l'equip i quin serà el resultat. Procuraré que el conjunt sigui el millor que pugui formar-se, i el resultat... els jugadors ja s'encarregaran de dir-ho.

Posaré en ells tota la confiança, i espero que tots sortiran amb ganes de reivindicar el nom del basquet català. El meu desig, i crec que és el de tots els que portem en el basquet posats els nostres afanyos, és que s'esvaeixin d'una vegada per sempre aquests conceptes equivocs formats sobre el nostre basquet Catalunya te l'obligació moral de demostrar que, encara que no tan tècnicament però

—Efectivament, tens tota la raó; aleshores van existir diverses causes que van influir en el normal desenvolupament dels partits celebrats a Madrid, però no tota la culpa de les anormalitats ocorregudes hem d'atribuir-les als àrbitres, dirigents o contrincants d'allà. Hi va haver també molta, però molta part de culpa dels d'aquí: la manca d'organització fou manifesta en tots els detalls, els nostres equips van ésser esportivament i tècnicament mal aconsellats, i si vols que et sigui franc, em va donar més la sensació que els portaven a vendre, com vulgarment es diu, que no a nésser a defensar un típic pensament, el qual amb l'avantatge de puntuació ací adquirida, haurien pogut adjudicar-se fàcilment. Es hora ja que se sapiga que existeix "una mica" de diferència entre enviar un equip a Catalunya, posem per cas, a disputar un vulgar matx de campionat regional, i desplaçar uns equips a Madrid per tal de lluitar per un campionat d'Espanya. Cal prestar més atenció a aquest detall, que no és tan insignificant com va semblar a algú. Un altre punt important és l'alimentació; si per les dificultats lògiques de canvi de regió, no pot donar-se als jugadors els aliments condimentats a la manera de com estan acostumats, el menys que pot fer-se és procurar-se dels més assimilats, però mai no des de previst i de calculat a disputar partits de tanta responsabilitat després d'haver-los tingut prop de vint hores a dieta. I, finalment, posats ja en aquest pla, et diré que una vegada els jugadors al terreny de joc, si aquest resulta ésser tou i pesat — tal com era allí — i no es pot efectuar normalment el "drilling" de la manera que els jugadors d'aquí estan acostumats, és indispensable que hi hagi algú que sapiga aconsellar-los o bé ordenar, al canvi radical en la tècnica de l'equip, i el que es mes; que aquest conegui el que ha de fer quan sigui insinuat per la persona encarregada. En fi tu ja m'entens, no? I d'altres també m'entendran... si volen.

L'actuació dels equips catalans a Madrid va donar motiu a diferents polemiques entre periodistes d'allí i de Barcelona. I enmig de molts edificis s'hi abocaren termes no molt edificants per al basquet català. Cal procurar per tots els mitjans que els fets d'ara vinguin a desvirtuar els mal·judicis que se'n feren a tots, admetent que la culpa va ésser només d'uns quants, molt pocs...

—Es prematur parlar de com i de quin manera formaré l'equip i quin serà el resultat. Procuraré que el conjunt sigui el millor que pugui formar-se, i el resultat... els jugadors ja s'encarregaran de dir-ho.

Posaré en ells tota la confiança, i espero que tots sortiran amb ganes de reivindicar el nom del basquet català. El meu desig, i crec que és el de tots els que portem en el basquet posats els nostres afanyos, és que s'esvaeixin d'una vegada per sempre aquests conceptes equivocs formats sobre el nostre basquet Catalunya te l'obligació moral de demostrar que, encara que no tan tècnicament però

—Efectivament, tens tota la raó; aleshores van existir diverses causes que van influir en el normal desenvolupament dels partits celebrats a Madrid, però no tota la culpa de les anormalitats ocorregudes hem d'atribuir-les als àrbitres, dirigents o contrincants d'allà. Hi va haver també molta, però molta part de culpa dels d'aquí: la manca d'organització fou manifesta en tots els detalls, els nostres equips van ésser esportivament i tècnicament mal aconsellats, i si vols que et sigui franc, em va donar més la sensació que els portaven a vendre, com vulgarment es diu, que no a nésser a defensar un típic pensament, el qual amb l'avantatge de puntuació ací adquirida, haurien pogut adjudicar-se fàcilment. Es hora ja que se sapiga que existeix "una mica" de diferència entre enviar un equip a Catalunya, posem per cas, a disputar un vulgar matx de campionat regional, i desplaçar uns equips a Madrid per tal de lluitar per un campionat d'Espanya. Cal prestar més atenció a aquest detall, que no és tan insignificant com va semblar a algú. Un altre punt important és l'alimentació; si per les dificultats lògiques de canvi de regió, no pot donar-se als jugadors els aliments condimentats a la manera de com estan acostumats, el menys que pot fer-se és procurar-se dels més assimilats, però mai no des de previst i de calculat a disputar partits de tanta responsabilitat després d'haver-los tingut prop de vint hores a dieta. I, finalment, posats ja en aquest pla, et diré que una vegada els jugadors al terreny de joc, si aquest resulta ésser tou i pesat — tal com era allí — i no es pot efectuar normalment el "drilling" de la manera que els jugadors d'aquí estan acostumats, és indispensable que hi hagi algú que sapiga aconsellar-los o bé ordenar, al canvi radical en la tècnica de l'equip, i el que es mes; que aquest conegui el que ha de fer quan sigui insinuat per la persona encarregada. En fi

CINEMA

CINEMA AMATEUR

Sessions amateurs

La sessió que se celebrà el dijous passat al C. E. de C. no fou una de les sessions més brillants de les fetes en aquest concurs, per amb tot poguérem gaudir d'unes breus impressions de cinema pur.

En aquesta sessió es passà un film ple de dinamisme, regularment construït, amb un ritme (sobretot la primera part) que des del primer moment ens captivà. Un film d'avantguarda, quasi el podríem classificar. "Estudi del moviment" el defineix el seu autor i, efectivament, les imatges responen al contingut del film, seguint la idea constructiva del guió. El moviment és la causa més essencial per al dinamisme d'un film i en aquest hi és amb tota la seva essència.

L'autor del film ha sabut copiar a la Natura tots els fotogrames necessaris perquè el seu film respongui al ritme. L'autor o autors han demostrat que saben ço

tats amb què hagué de lluitar, sobretot tenint en compte el pas en què està fet, que és 95 mm.

Aquest documental és d'aplauir, puix que ens ve a demostrar que dintre del cinema amateur hi ha qui se preocupa d'alguna cosa més que fer viatges, fent cinema educatiu, derivació dintre el cinema que necessita els seus adeptes. Aquests temes són ingrats, però el sortir-ne amb èxit dona gran relleu a la nostra cinematografia.

"El mur de la mort" és un reportatge breu, ple d'intenció cinematogràfica. "Avila" és un documental sobre la dita ciutat castellana molt reeixit en la part literària i arquitectònica, però mancat de sentit cinematogràfic. "Reportatge de la ciutat" és un documental amb algun encert fotogràfic.

En resum, la sessió, comparada amb algunes de les anteriors, fou bona. Quan es veu bona voluntat en les produccions amateurs, sobretot quan es veu que en elles,

del Broadway, volia la glòria, la desitjava, l'exigia, però sense renunciar el matís únic del seu treball, imposant-lo amb les seves genialitats de dona moderna. La seva vida joventuosa i enamorada de l'art transcorregué amb profunds clarsobscurs d'esperances i desencerts. Quelcom que el món no pot endevinar de les estrelles, perquè quan les coneix, aquestes s'han elevat ja al cim de la glòria i no presenten al públic sinó rialles de dona triomfant.

Ha viscut l'existència inquietada de la dona lluitadora. Aquest és el motiu pel qual s'identifica d'una manera tan extraordinària amb el personatge "Eva Lovelace", que interpreta a la producció "Gloria de un día".

L'argument de l'obra és idèntic a l'ahir de la seva vida. És una pàgina de la seva existència dissortada, una gesta del seu passat, plena d'emocions.

Hepburn i "Eva Lovelace" s'han unit, s'han acoblats, han fos el personatge literari i real en una humanitat única, feminitzada per la seva espiritualitat adora-ble i resolta pel seu caràcter independent. Quan aquest film arriba a nosaltres, serà llavors que tindrem ocasió de conèixer la veritable sotragada temperamental que anima la personalitat d'aquesta repetida artista.

Aquesta doneta jove, veritable dona de demà, amb estrany tipus modern, original, fugint de l'estandardització de les dones americanes, imposada per la moda, en encarnar el seu rol ha posat els seus anhels, les seves aficions, la seva ànima, i ha reviscut el passat dels seus anys adolescents, quan era una estrella perfectament desconeguda i ignorada del públic.

FALL DEL II CONCURS DE CINEMA AMATEUR ORGANITZAT PER L'Associació de Cinema Amateur de Barcelona

Reunite els senyors Santiago Marco, Angel Ferran, J. Cortés i Vidal, Maria Luz Morales, J. M. Ferrer, Josep Sala, Alfons Moncanut i Manuel Moragues, que integren el Jurat nomenat per a fallar el II Concurs de films convocat per l'Associació de Cinema Amateur, actuant de secretari Ramon Gil, han acordat concedir els premis en la forma següent:

Premi Generalitat de Catalunya al millor film cultural: "Ceràmica Serra"; autor, Eusebi Ferrer.

Premi Atracció de Forasters al millor film de folk-lore: "Olot"; autor, Ermenter Vèlez.

Premi Casa Cuiàs al millor film d'infants: "Llibres i soldats"; autor, Amadeu Real.

Premi Cinematografia Amateur al millor film humorístic: "Sangre en la Pampa"; autors, R. Serinyà i A. Sarsanedes.

Premi Eumig al millor film rodat amb cambra Eumig: "L'home que jo he mort!"; autors, J. M. Ponselí, J. Arrufat i Joan Serra.

Premi Foment de les Arts Decoratives al millor film documental: "Ceràmica Serra"; autor, Eusebi Ferrer.

Premi Kodak al millor film rodat amb pel·lícula d'aquesta marca: "Catalaràs"; autor, Ramon Puiggròs.

Premi Paillard-Bolex al millor film d'esports: "La dona i els esports"; autor, Eusebi Ferrer.

Premi Pathé-Baby al millor film rodat amb pel·lícula d'aquesta marca: "Octubre"; autor, Joan Roig.

Premi Vidua E. Riba al millor film de reportatge: "Sota el cel mallorquí"; autor, Eusebi Ferrer.

Premi J. Sabat al millor film curt: "Reportatges de la Vall d'Aran"; autor, Joan Ventura.

Premi Serrahimà al millor film d'argument: "Sangre en la Pampa"; autors, R. Serinyà i A. Sarsanedes.

Premi Unió Excursionista de Catalunya al millor film d'excursionisme: "Catalaràs"; autor, Ramon Puiggròs.

Premi César Vicente al millor film de tema lliure: "De sol a sol"; autor, R. Puiggròs.

Premi Gavaert al millor film rodat amb pel·lícula d'aquesta marca: "Turistes a Mallorca"; autor, Jaume Colomer.

i, cosa estranya, mai no hi ha viscut.

Joan Blondell ha desaparegut sense dir on anava ni quan tornaria. Ni tan sols els seus parents ho saben. Però no dubtem de la seva tornada, perquè ja digué en certa ocasió que quan tingués alguns dies per a descansar se'n aniria sense donar-ne compte a ningú. Però a ningú!

A Warren William li ha donat per criar gossos de raça. Ja ha hagut de canviar dues vegades a la recerca de més gran espai on allotjar tants gossos. I diuen que en treu molts diners.

Barbara Stanwyck no havia viatjat mai per mar. El primer viatge el féu la setmana passada, rumb a Portland, a l'Estat d'Oregon. Fou idea del seu marit.

Els habitants de Palm Springs parlen engara del "mallot" que l'iu Ruby Keeler l'estiu passat.

Kay Francis creu que els telèfons haurien de tenir les seves vacances de tant en tant. Com els avorrelxi!

Hom preguntà a Hugh Hebert el per què de la seva cara trista, i el gran còmic respongué: —De tant com he fet riure!

Dick Powell s'ha convertit en l'home més popular entre la joventut de Hollywood. I pensar que fa uns quants mesos ningú no el coneixia...

Cifesa inicia l'edició de les seves produccions amb «Rumbo al Cairo», dirigida per Benet Perojo

La producció nacional ja està a punt d'assolir, en qualitat i en quantitat, la importància que durant molts anys han vingut desitjant tots els cinematògrafs espanyols. Cifesa va a escometre, com és sabut, l'edició de nou pel·lícules, netament espanyoles. La primera d'aquestes serà "Rumbo al Cairo", la qual començarà a rodar-se dintre de molt pocs dies. Ha estat contractat Benet Perojo, el qual farà, a més, tres films més per a la mateixa marca. En contractar Perojo ha tingut un gran encert que posa de relleu, una vegada més, el decidit propòsit de no regatejar sacrificis perquè els seus films puguin comparar-se, si és possible, amb els més perfectes de l'estranger.

"Rumbo al Cairo" serà realitzat sobre un argument del periodista Alfred Miralles. El diàleg ha estat confiat a Edgar Neville. El jove escriptor humorista, els diàlegs del qual en "El presidio", "La travesia molinera" i altres films cridaren l'atenció, està escrivint un diàleg àgil i agradable.

La música és original del mestre Jacint Guerrero i els interèsos són la incomparable Antonieta Colomer, que en tan poc de temps s'ha col·locat a l'avantguarda de les nostres estrelles; el graciosíssim Miquel Ligeró i el galan Ricard Núñez.

Fantasio

DIMECRES, NIT, ESTRENA

La vida triomfal de la meravellosa cantant Teresa Krone, coneguda per "El Rossinyol Vienès"

que és el cinema. Aquesta producció amateur no és perfecta, i n'és una làstima. L'autor, deixant-se portar per l'entusiasme, ha sobrepassat la mesura del film i el destrueix.

Mesura del temps és la falla essencial d'aquest film; sense això aquesta producció amateur hauria esdevingut un model de film amateur.

"Danses i festes" és un film de folk-lore que ens recorda les produccions d'en Fabra que l'any passat admiràrem en el mateix concurs. En aquest film es recullen amb gran encert festes i costums típics de la nostra terra que donen per sí mateix gràcia a la producció. Les imatges són encertades, la fotografia és bona i resulta, en conjunt, un film força interessant.

"Les fetes del Parc" és un film documental humorístic, on tota la gràcia del film radica en l'"speaker" que ens explica les imatges. Cinematogràficament és nul, però humorísticament ens demostra que l'autor n'és un gran mestre. En resum, l'autor ens confirma que és més literat que cineasta.

Aquest film fou d'agrair, ja que al capdavant tingué la gràcia de treure monotonia a una sessió de documentals.

"La fabricació del carbur de calci" és un film discret. En ell es veuen les bones intencions del cineasta fent, amb tot i l'aspror del tema, algunes preses de vista cinematogràfica, tretant fotografies reeixides davant les dificultats.

encara que no siguin del tot reeixides no hi manca el sentit cinematogràfic, ens omplena de joia, ja que ve a confirmar-nos les possibilitats d'arribar a fer bon cinema.

Una sessió amateur a la Sala Mozart

El Cinemàtic Club va celebrar el dissabte passat la segona sessió de cinema amateur. Aquesta entitat purament dedicada al cinema, pel qual treballa amb tot entusiasme, ens demostra, amb l'estrena del seu film "Un as per amor", la bona orientació que porta. Aquest film porta un sentit cinematogràfic que el situa en molt bon lloc dintre les produccions amateurs d'aquest any.

L'autor, M. Iglesias, es confirma com un valor amateur; sobretot, porta el film amb una continuïtat d'imatges que el fan immillorable. Els intèrprets, molt ben ajustats en els seus papers, ajuden en gran manera al realitzador. La fotografia, bona. En resum un bon film.

Després es passà un documental de Cadaqués ple d'encerts fotogràfics: "T. S. F.", un altre film de la dita entitat premit amb la Copa Serrahimà en el concurs passat de l'A. C. A., i "Amor sordid", de Joan Roig, premit amb la Copa Mirador en el concurs de l'A. C. A. que completaren el programa, resultant una sessió esplèndida de cinema amateur.

Festival infantil

L'Associació de Cinema Amateur (Avinó, 30) ha organitzat per al dia 17 del corrent, a les cinc de la tarda, una sessió infantil sota el programa següent:

I. — Un interessant documental.

Dos films de dibuixos animats.

II. — Títelles pel consoci A. Real: 1, "La princesa Cristeta"; 2, "El drapaire"; 3, "Les garrotades de costum entre en Titella i en Banyetes".

Notes.—Les invitacions cal sol·licitar-les a consergeria. Es prega que es demani amb anticipació, ja que tan aviat com la sala resti plena serà suspès el despatx.

Parlem-ne...?

L'estel que sabé lluitar Katharine Hepburn sap lluitar, sap acarar-se amb la vida i dir-li amb la forca dels seus ulls meravellosos: "No em fas por, no m'has impressionat mai, perquè t'he sabut vèncer, perquè t'he dominat."

Quan la famosa estrella aparegué al llenc era ja una dona saturada de valor, una actriu que havia batallat rudement amb la rutina dels seus directors i l'obstinació dels empresaris neiorquins.

Katharine té una forma de desenvolupar-se en la ficció completament distinta a totes les actrius que han desfilat pel llenc i les taules. El seu treball, la seva rialla, el dinàmic moviment del seu cos nerviós, tot ha topat amb l'esperit sever d'aquells que no saberen comprendre-la, en una època en què pogué ésser reina

La nova producció de Emil Jannings

Sabem que la companyia Iberica Films, S. A., ha adquirit per a la temporada vinent la pel·lícula alemanya "Los dos reyes", interpretada pel formidable actor Emil Jannings, per tant de temps allunyat del nostre llenc i que amb aquesta nova producció torna a col·locar-se al primer pla de la cinematografia mundial.

PER FI!
Una pel·lícula per a divertir-se que tot Barcelona celebrarà

DIMARTS al

SALO CATALUNYA

ALON OTEGIBY
SPITZKE
HOLLA
ROED
LEPE

segla la obra de G. Cozzolino

Es tracta d'una obra del gènere històric que reviu l'època de Frederic Guillem de Prússia i del seu fill, que passà a la posteritat amb el nom de Frederic el Gran. Emil Jannings, que encarna la figura de Frederic Guillem, ens dona, segons la crítica estrangera, la màxima creació de la seva carrera artística i el del repartiment està per complet al nivell de tan eminent actor.

Capricis

Joy Francis té el caprici de col·leccionar un joc de fotografies a cada una de les pel·lícules on treballa.

METROPOL

AVUI, DILLUNS, ESTRENA
2 grans produccions de base, 2 La pel·lícula més humorística de l'any

Mi compañero "El Rey"

per GRACIE FIELDS
i la bonica comèdia

Cantad, pecadores

per Paul Lukas i Leila Hyams
Dues Exclusives Super-Film

EN ESPAÑOL

Pancho AMO Y GUERREO EN ESPAÑOL OIRA

Viva Villa!

en la 2.ª setmana D'EXIT

URQUINAONA

fa és bona i resulta, en conjunt, un film força interessant.

"Les fetes del Parc" és un film documental humorístic, on tota la gràcia del film radica en l'"speaker" que ens explica les imatges. Cinematogràficament és nul, però humorísticament ens demostra que l'autor n'és un gran mestre. En resum, l'autor ens confirma que és més literat que cineasta.

Aquest film fou d'agrair, ja que al capdavant tingué la gràcia de treure monotonia a una sessió de documentals.

"La fabricació del carbur de calci" és un film discret. En ell es veuen les bones intencions del cineasta fent, amb tot i l'aspror del tema, algunes preses de vista cinematogràfica, tretant fotografies reeixides davant les dificultats.

AVUI ESTRENA

COLISEUM

JACK OAKIE BING CROSBY RICHARD ARLEN

ALLEGRIA STUDIANTE

RITMO, MELODIA, HUMOR TREPIDANTE COMEDIA Paramount

Les coses que passen

El què hauria de fer el senyor Pich

Legim de la ressenya d'unes declaracions del senyor Pich i Pon, després d'haver anunciat que construirà deu mil nixols:

"Anunció que la pròxima setmana nos darà, com detalles, los proyectos que tiene encargados respecto a los edificios de Cultura para duplicar el número de alumnos en la Escuela de Bosque de Montjuich y ampliarlo en varios Grupos escolares."

Trobem que el primer que hauria de fer, en matèria de cultura, el senyor Pich i Pon és treure del Grup Escolar Francesc Macià, instal·lat a l'Hotel núm. 4 de la Plaça d'Espanya la guàrdia d'Assalt que hi mané, després d'haver-se tret els infants.

Això és el que ha de fer el senyor Pich i Pon, alcalde transitori en nom d'un partit que va tenir 21.000 vots sobre un cens de 600.000 votants.

«El Diluvio» diu que don Joan Pich és «el gran realitzador»

"El Diluvio", diari que es titula republicà i democrata continua demanant que es nomeni ben aviat la Comissió gestora municipal que substitueixi l'Ajuntament popular que presideix el senyor Carles Pi i Sunyer.

"Es de suponer que esta vez, al anunciar el señor Pich que la Comisión gestora municipal barcelonesa quedará designada la semana próxima, se cumplirá su augurio."

Bé és veritat que "El Diluvio" aquesta mateixa setmana publicava un article en el qual deia:

"Don Juan Pich y Pon, el gran realitzador."

Policies honoraris

Llegim a "El Siglo Futuro":

"Hoy día cuenta la ciudad de Barcelona con unos cuatro mil afiliados a la Acción Ciudadana, perfectamente armados y organizados, cuya misión es defender el orden a todo trance y prestar a las autoridades su cooperación para evitar el mortal colapso de las actividades de Barcelona en caso de que, como en aquellos agobiadores años de 1919 a 1923, el anarcosindicalismo pretendiera adueñarse de la ciudad y asolarla con sus huelgas generales revolucionarias."

Deu penes de mort

El senyor Lerroux va dir:

"Vaig a donar-vos ara una notícia veritablement tremenda: la Sala Sisenca del Tribunal Suprem ha condemnat a mort deu paisans jutjats fa un any a Terol per un consell de guerra, com a autors dels fets coneguts pels voltants d'Alcanys, dels quals fets resultaren mort un guàrdia civil i ferit gravíssim un altre."

Nicolau d'Olwer, confrenciant

Legim a "La Publicitat" d'ahir:

"La conferencia de Marcel·lí Domingo representa la represa de les activitats polítiques de les esquerres a Catalunya, després del 6 d'octubre. Tot fa esperar que d'aquí endavant aquesta activitat s'accentuarà. Pel que fa a Acció Catalana, és probable que dintre de poc organitzi un acte públic, que consistirà probablement en una conferencia del senyor Lluís Nicolau d'Olwer."

Ja tardaran a cobrar

Els milions que es recolliren per a la força pública que en el mes d'octubre feu la repressió, no apareixen per enlloc.

Els diaris monàrquics "Ya", "El Debate", "A B C" i "La Nación", tots hi han vingut fent bromes. Ara és el diari, també monàrquic, "Informaciones", el que diu:

"EL REPARTO DE LA SUSCRIPCION PUBLICA. — PARA LA PASCUA... O PARA LA TRINIDAD. — No nos explicamos esta nueva dilación. Ya hace bastantes días que el Consejo de ministros tomó el acuerdo, y lo hizo público, de proceder al reparto del dinero recaudado en pública suscripción para premiar los esfuerzos de la fuerza pública en la revolución de octubre; pero, a pesar de ese acuerdo — ciertamente retransmitido — y de la resolución definitiva adoptada acerca del procedimiento a seguir en el reparto, no hay ni el menor síntoma que autorice a pensar en su proximidad. Y es lo cierto que, no ya en los Interesados, sino en la opinión en general, se acentúa por horas el asombro al contemplar como transcurren los días sin que esos premios y esos honores, tan justos y necesarios. Lleguen a ser algo efectivo."

Seguin i esperin, els de "Informaciones". I que es faci retratar. Aquesta mena de subscripcions no les hem vistes reparar mai. Per una excepció, només fou repartida la subscripció catalana ara fa unes quantes setmanes.

I ja som en el sisè mes de l'estat de guerra

"La Libertad", de Madrid, escriu el dia 6:

"HOY SE ENTRA EN EL SEXTO MES DE ESTADO DE GUERRA Y DE CENSURA.—Se reunirá hoy la Diputación permanente de las Cortes para confirmar la prórroga por un mes más del estado de guerra, ya acordada en Consejo de ministros. Entramos, pues en el sexto mes."

Se nos permitirá — en honor a la fecha, si no influyeran otras consideraciones — decir unas palabras. Pocas. Las indispensables para expresar nuestro desacuerdo con un estado de excepción que, a juzgar por lo que se sabe y por lo que se ve, no responde a una necesidad de gobierno.

Hubo momentos, meses atrás, en que toda precaución tuvo justificación. Nada en su contra debía decirse, ni dijimos entonces. Pero venido el movimiento, detenidos los responsables y aun muchos que por no serlo fueron libertados, no hay razón, al menos nosotros lo vemos — no la vemos desde hace más de tres meses — para que periódicamente, como cosa mecánica, se

prorrogué, en las provincias en que se viene haciendo, el estado de guerra.

Ni éste ni la censura periodística, tan odiosa siempre al periodista consciente de su función, son, por fortuna, necesarios en esta hora de la vida española."

El senyor Torner dels autobusos es vol aprofitar

El diari lerrouxista "Renovación" diu que el cèlebre Amadeu Torner es proposa que l'alcalde transitori Pich i Pon li doni les línies d'autobusos que els Ajuntaments d'autobusos li negaren, jutjant que mai no se li presentaria una ocasió tan bona com aquesta.

"Nos aseguran que el concesionario de las líneas de autobuses, para que no se desvie la opinión en este importante asunto, y para conocimiento de cuantos colaboraron en las campañas que motivó, que el acuerdo municipal declarando la rescisión del contrato de adjudicación de las ocho líneas de autobuses que forman el plan de conjunto, acordado tomado, con miras exclusivas, obviado de los intereses de la ciudad, que continúa privada de dichas comunicaciones, ha sido debidamente impugnado por el concesionario, estando interesado el oportuno recurso contencioso administrativo, de modo que son los Tribunales de Justicia los que dirán en su día, con todas sus consecuencias legales, si el acuerdo de rescisión tomado por el Ayuntamiento era procedente, o si, por el contrario, como se afirma en luminosos dictámenes de eminentes juristas, doctores e ingenieros, que obran en nuestro poder, el referido acuerdo es improcedente y responsable el Ayuntamiento por incumplimiento de contrato."

Fam d'herba

Royo Villanova continua engantant cada diumenge l'únic disc que té. Aquell que diu: "El día que Cataluña se separe de España, crecerá la hierba en las Ramblas".

Aquest home té gana, i si no hi correu de seguida es morirà d'inal·lició.

Pérez Madrid gal ha escrit a "Informaciones":

"Urge resolver el problema complejo de la producción nacional: acometer una revisión escrupulosa de Tratados de comercio y, sobre todo, estudiar en qué cantidad otras partes de Cataluña, y medida que otras regiones se hundien."

Porque los catalanes, catalanistas y separatistas en España, son en el extranjero los únicos españoles beneficiarios de unos Tratados y que rigen para que Cataluña exporte lo que quiera e importe lo que le haga falta, a cambio de que el resto de las regiones españolas perezcan de hambre, traspasen los servicios a la Generalidad y se vistan de pana o de dril fabricados en Tarrasa."

No s'hi val a confondre

El nostre estimat companye Emili Granier-Barrera ens prega, per a evitar confusions, que fem públic que no té res a veure amb un tal Emili Barrera, actualment sense feina, que l'altre dia va donar una conferencia en un pis ocupat per la "Derecha de Cataluña".

Queda complagut el nostre amic,

Textos

Angulo, el corresponsal de "El Debate", ha escrit:

"La visión que el señor Portela tiene de la política que sigue en Cataluña es muy distinta a la que en realidad se está siguiendo. El gobernador general de Cataluña quisiera que, sin demora fueran devueltos a la Generalidad los servicios que le fueron traspasados y que después del 6 de octubre pasaran de nuevo a depender del Gobierno de Madrid. No le satisface ni considera tolerable que haya, por ejemplo, en Barcelona, un delegado del ministro del Trabajo que usa en sus mementos el escudo de España en vez de los cuatro barras de la Generalidad. Ni está dispuesto a nombrar Comisiones gestoras municipales, a pesar del decreto que le autoriza a ello, porque tales nombramientos se oponen a la ley municipal del Parlamento de Cataluña."

Pero ninguna de estas propuestas del gobernador general acaba de ser aceptada por el Gobierno de Madrid."

Per la seva part el corresponsal a Barcelona de "Ya", ha escrit:

"El propio gobernador general de Cataluña, señor Portela Valladares, sostiene ante el Gobierno de Madrid la necesidad de restituir sin demora a la Generalidad los servicios traspasados y que le han sido arrebatados, tales como Trabajo, Orden público, Enseñanza, etc."

Una preocupación ha constituido para el gobernador general el escrito que se le ha dirigido pidiéndole desalojase de guardias el Parlamento catalán, a fin de que éste pudiese reunirse, en virtud del precepto reglamentario que ordena se reuman automáticamente los diputados de la Generalidad el día 1º de marzo, sin necesidad de previa convocatoria."

L'obra del senyor Anguera

Angulo, corresponsal de "El Debate" a Barcelona, ha escrit:

"Una gran contradicció representa para la Esquerra el decreto suscitando las funciones de la Comisión mixta de implantación del Estatuto. Quizá si hubiera pensado en ello no habrían dado el golpe del 6 de octubre. Pero no les queda siquiera el recurso de acusar de enemigos de Cataluña a quienes intentan el reintegro al Estado de los servicios traspasados. Pues se da el caso de que quien primero ha hecho retrotraer al Poder central los servicios de su departamento es el ministro de Trabajo."

Penseu que hi ha moltes famílies que tenen els seus a la presó i a l'exili.

Joieria i Relotgeria
El Regulador

RELOTGES DE LES MILLORS MARQUES
SUISES
Exclusives "Lus-ina" i "Rolex"
Rbla. de les Flors, 37 Carme, 1

la rambbla

(esport i ciutadania)

Llegiu a les pàgines interiors més informació d'Esports

Els Campionats de Lliga

El Betis i l'Athletic de Bilbao foren batuts i el Madrid guanyà difícilment al seu camp

L'Athletic de Madrid, en un magnífic partit, empatà a les Corts, i l'Espanyol, incomplet, fou batut a Santander

A la segona divisió, empatà l'Osasuna i guanyà el Sabadell

LA VELLA GUARDIA

Ha mort Patricio Arabolaza

Ahí, a les oficines del Barcelona, va rebre's un telegrama del "Unión Club de Irún" que deia: "Tenim sentitament comunicar-vos que aquesta tarda, a les 350, ha mort Patricio Arabolaza."

La nova causa dolorosa impressió en el club blaugrana, com la causada a tota l'afició catalana. Immediatament fou tramès al club Irundarra i als familiars de l'antic jugador del condol del F. C. Barcelona, que

havia tingut sempre en gran estima el jugador que desapareix.

Patricio Arabolaza fou una de les figures més destacades de l'època més gloriosa del futbol peninsular. L'any 1913, actuant en els rangs del "Racing Club de Irún" fou, per primera vegada, campió d'Espanya. L'any 1918 tornà a conquistar el títol, com a davantier centre del seu únic club de tota la vida, esdevingut aleshores "Unión Club de Irún".

En celebrar-se els Jocs Olímpics del 1920, Espanya decidí participar-hi. Era la primera vegada que es formava un equip de futbol representatiu d'Espanya. Patricio Arabolaza fou designat, sense discussió davantier centre de l'equip que Espanya desplaçà a Anvers i que de manera brillantíssima es classificà en segon lloc.

Patricio jugà, en aquell torneig contra Dinamarca, Bèlgica, Suècia i Holanda. El davantier centre de l'Irún causà gran impressió per la seva gran impetuositat en el joc, impetuositat sempre noble i les seves terribles rematades de cap.

Després dels Jocs Olímpics, fou concertat, a Bilbao, un partit revenja entre els dos primers classificats a les Olimpíades: Bèlgica i Espanya. Patricio jugà en aquella ocasió—que donà lloc a un triomf memorable d'Espanya i a una actuació formidable d'Alcantara—el seu darrer partit internacional.

No triguà a retirar-se. Deixà el pas lliure als joves que jugaven, però l'Irún ja no ha tingut mai més un davantier que, en el seu lloc, se li pogués comparar. L'equip representatiu d'Espanya també ha sentit el seu buit.

Patricio tenia moltes simpaties a Barcelona, on havia fet grans partits. Recordem una tarda al camp vell del Barcelona, que Patricio marcà quatre o cinc gols realment formidables. Era un home senall, de bon caràcter, entusiasta sempre i en tota ocasió un bon company i un excellent esportiu.

Descansi en pau!

A LES CORTS

El Barcelona i l'Athletic de Madrid empataren a cap gol, després d'una lluita interessantíssima

Moltes vegades hem dit que no és pas fonamental que un equip guanyi perquè el seu públic surti satisfet del camp. En la present temporada el públic de les Corts ha sortit fastiguejat i avorrit més d'un diumenge, després d'haver guanyat el seu equip. En canvi ahir, tot i no haver guanyat, el bon barcelonista sortí del camp satisfet.

Satisfet. És clar que més que satisfet van sortir els madrilenys perquè un empat a casa dels altres satisfà molt més que a casa d'un mateix, però el fet és que a l'acabament del partit d'ahir tot-hom restà convençut d'haver presenciat un bon partit. I com que en aquest món tot és relatiu, si tenim en compte la generalitat de partits que hem vist aquesta temporada, direm un gran partit.

Si, un gran partit. Certament, havia d'ésser molt interessant, molt disputat, jugat amb molt d'entusiasme, perquè tot i l'"handicap" que en l'ordre espectacular representa el no haver-se marcat cap gol, el públic sortí completament satisfet de l'actuació dels equips.

Hem dit que no va marcar-se cap gol. En efecte, el resultat oficial del partit fou l'empat a zero. Una part de públic, però, sortí amb el convenciment que el resultat oficial havia d'ésser d'un gol a cap a favor del Barcelona. Per què? A la segona part, en un atac formidable de l'equip blaugrana, semblà que la bala havia travessat la ratlla del gol madrileny. L'àrbitre no ho aprecià així i no concedí el punt. Tenia raó el públic del gol de dalt? Tingué raó l'àrbitre? Tot i reconeixent que en la situació que es trobava el jutge en aquell moment li era molt difícil de veure si havia estat o no gol, ens guardarem prou de dir que el públic tenia raó, com ens guardarem de dir que la raó era de l'àrbitre, perquè des de la part dreta de les tribunes — on nosaltres sèiem habitualment — la jugada no pogué precisar-se. Direm només que si no fou gol mereixia ésser-ho per l'esforç constant realitzat pel Barcelona, i que si no ho fou, tot lamentant el perjudici que ocasionà el fall de l'àrbitre a l'equip blaugrana, estem convençuts que el senyor Steimbom no el concedí creient de bona fe que fallava en justícia. Perquè el seu arbitratge fou imparcial i encertat en tot moment.

Deixant de banda l'episodi d'aquest gol reclamant i no concedit, el partit fou molt interessant i de gran qualitat. El Barcelona i l'Athletic de Madrid foren batuts i el Madrid guanyà difícilment al seu camp.

BARCELONA - ATHLETIC DE MADRID
Pacheco esquiva l'escomesa de Vantolrà
(Foto Berd-Buyosa)

sobre el qual no podem opinar perquè seriem tan poc sincers si dèiem que fou gol com si dèiem que no ho fou, hem de remarcar, següentment, que el Barcelona es trobà amb un porter — Pacheco — que si sempre jugués com jugà ahir, caldria fer-lo internacional a la primera ocasió. No és possible fer més del que va fer ahir aquest jugador. Tragué la pilota vingués com vingués, i amb una sort extraordinària. Quan ell fallà, el pal s'encarregà de substituir-lo. Arribà a causar la impressió d'invulnerabilitat.

Indiscutiblement, fou Pacheco, el porter madrileny, l'heroi de la tarda. Gràcies a ell, l'Athletic s'endugué un punt i fou degut a

PACHECO

la seva encertadíssima — i afortunada — actuació que el Barcelona, prescindint i tot del gol discutit, no pogué adjudicar-se la victòria.

L'Athletic confirmà la bona impressió que ens causà el dia que jugà a Can Ràbia. S'arreglerà mancat d'alguns dels seus millors titulars: Sornicheo, Mendaro, Méndez, ... certament ben substituïts. La parella de defenses Corralant i Arocha i Elicegui, ben secundats per Lafuente i Cuesta, constituïren un seriós perill per al Barcelona en llurs atacs, en especial Elicegui, molt cobejós, i Lafuente, tan oportú com sempre en les seves inasprades remata-

des. Però una línia sosté i donà empena i joc a l'equip: la de mitjos, integrada per Gabilondo, Marqueta i Peña, els quals tingueren ahir—en especial els darrers—una magnífica tarda d'encerts.

En conjunt, l'actuació de l'equip blanc-vermell fou excellent i digna, per tots conceptes, d'elogi. L'alegria dels jugadors atlètics a l'acabament del partit, pel resultat aconseguit, ens sembla, ultra lògica, ben merecuda. Saberen jugar amb entusiasme, algun dels jugadors fins amb un xic de duresa, però en cap moment—algún petit incident és sempre inevitable—traspasaren els límits de la correcció i de l'esportivitat. Evidentment — tal com diguérem arran de la seva visita anterior —, l'Athletic madrileny és un equip que compta amb elements boníssims, i cop hagin trobat l'acoblament necessari — que hi van en camí — serà un equip amb el qual caldrà comptar.

Aquell públic apassionat que vol guanyar i no s'entén de raons, segurament va quedar més satisfet el dia del Betis que no pas ahir. És lògic: de l'empat a zero a la victòria per quatre gols hi ha una certa diferència. Però aquell altre públic que va al camp a veure futbol sortí molt més satisfet ahir, malgrat l'empat, que quinze dies abans, tot i la victòria ressonant aconseguida. Nosaltres, sincerament, som d'aquests darrers. Quan hem censurat una actuació o un jugador, no ho hem pas fet enuïtats per haver perdut. Esportivament, la victòria té una importància relativa. No sempre el que guanya és el millor, ni el més esportiu. Per això el partit d'ahir ens va satisfer molt més que el del dia del Betis. Perquè fou molt més esportiu. En tots els aspectes. De cap a peus. Fou, en síntesi, una tarda de futbol perfecta. I això, més que les victòries, és el que ens ha de plaure.

L'equip del Barcelona tingué una bona tarda. És clar que si examinem la tasca individual dels seus components ens trobarem amb que uns destacarem més que d'altres — cosa inevitable —, però en conjunt estem per dir que el Barcelona efectuà ahir la seva millor exhibició d'aquest campionat a les Corts. I com que no som crítics per sistema, sinó que ens agrada dir sempre les coses pel seu nom, afegirem que fins Berkessy estigué bé, i ocupà dignament, discretament, el seu lloc, en el qual tan poc sovint l'hem vist encertat. Si Berkessy estigué bé. Si sempre haguéssim vist el Berkessy d'ahir, moltes coses possiblement no s'haurien dit. Voldríem, sincerament, que això durés. Però no voldríem que ningú — i menys que ningú els que tenen determinada missió — pogués creure que de cop i volta el Barcelona ha resolt el problema més greu del seu equip. No, el problema continua existint. Mentre hom espera la solució definitiva fa de bon veure que la solució interina, si més no, rutili. Però no n'hi ha per engrescar-se, ni per adormir-se. L'actuació de Berkessy en el partit d'ahir fou discreta, digna, en alguna ocasió brillant i tot; però reconèixer això no vol pas dir — com ja sentírem dir — que les angúnies hagin acabat. Ja en parlaré, i consti que no en tenim pas ganes. I consti també que no ens juga cap mena d'antipatia envers el jugador hongarès que fa el que pot i que no podem obligar-lo a que faci més.

Hi havia una novetat a l'equip del Barcelona. Soler — un dia candidat al lloc de Berkessy i ràpidament eliminat — ocupà el lloc d'interior esquerra. Si diguéssim que tingué una actuació excellent mentiríem. Però també mentiríem si diguéssim que desentonà Soler, en el lloc d'interior, actua, com Berkessy en el de mig centre, discretament, dignament

i a estones adhoc estigué brillant. No va triomfar, però no va fracassar. Deixà entreveure que té condicions per a ocupar el lloc que ahir li fou assignat i passant la bala als companys fou, evidentment, el millor i el més precís de la línia d'atac. Tot serà després d'aquesta prova d'interior hom no el provi ara d'extrem o de defensa. Que així sí que no hi ha manera d'aconseguir que un jugador arribi a fer-se.

Desdastades aquestes dues notes suggerides per l'equip arrencat ahir pel Barcelona, hem de remarcar l'actuació magnífica, encertadíssima i valenta de Rafa, el defensa que ahir substituï Arana. Fou, evidentment, un dels millors elements del partit d'ahir, i sense cap mena de dubte, el millor de l'equip blaugrana, digne company de Zabalo i de Nogués en una admirable tasca defensiva.

Discrets els mitjos ales Pedrol i Lecuona. La diferència entre la línia mitgera del Barcelona i la de l'Athletic fou evident i avantatjosa per als madrilenys. Mentre els davanters madrilenys es rellaven — perquè podien refiar-se'n — dels seus mitjos, els interiors del Barcelona — Soler i Raich — hagueren d'actuar sovint rerassagats per culpa dels mitjos. Afegim-hi a això que Raich no estigué pas molt feliç i comprendre per què alguns atacs dels blaugrana no tingueren l'eficàcia desitjada. Únic xutador de la línia, Escolà. Dels exteriors, amb molt d'entusiasme tots dos, Cabanes aconseguí destacar més que Ventolrà, una mica impressionat, potser, per les entrades del defensa Alejandro.

En conjunt, però, realitzà l'equip del Barcelona una actuació meritòria, com voldríem veure'n sovint. Una altra fóra la seva classificació actual si d'altres tardes hagués actuat el campió de Catalunya com va actuar ahir. Però no hem de desesperar. De mica en mica es va lluny, i encara que estigui de moda això de donar-ne una de freda i una de calenta, hem de confiar que un dia o altre haurem trobat el fil dels èxits — que s'obtenen amb un equip acoblat i cohesionat i sense esclètxes — i donarem per ben passades les angúnies d'ara, que serveien, si més no, per a arrodonir l'equip, esmenar les se-

RAFA

Després encara direm "del Betis...". L'hem apallissat, li hem tret "moral" i ens ha donat a guanyar qui sap els diners. De més a més, ens ha declarat la guerra i no n'hem fet cas.

Act, com aquell qui res, hem fet la propaganda de l'Athletic de Madrid i l'hem presentat com a l'únic guanyador, junt amb el Barcelona, del "leader". Som així: això que l'Athletic havia estat el primer d'apallissar "el Betis" ha tingut més eficàcia que no pas dir que compta amb tants i quants d'internacionals...

I s'ha de dir que en trepitjar l'equip de l'Athletic de Madrid el terreny de joc de les Corts fou rebut amb uns grans aplaudiments, cosa, aquesta, que va plaure a aquells que hem llegit el "Quijote" i que quan pensem en allò de "archivo de la cortesia" ens emocionem un xic.

Sempre, però, hi ha maliciosos... Un espectador de prop nostre, en veure que s'aplaudia l'Athletic en aparèixer al camp, va dir: —Mireu on arriba la "bola" al Betis... Aplaudíen l'Athletic perquè el va guanyar... I un altre, encara més maliciós, puix que sempre hi ha qui guanya, li va replicar: —Cal, no s'ho cregui. L'aplaudeixen perquè a casa seva va perdre...

Bvirac

Nota de societat:
Procedent de Londres i de París, ha arribat a Barcelona el directiu del Club Esportiu Espanyol i membre del Consell directiu de la Federació Catalana de Futbol senyor Francesc Roman, l'elegància i distinció del qual tenen desesperats, encara que no ho sembli, els seus companys de Club i de Consell, particularment el senyor Vila i Cardona...

Aquest viatge, que pot qualificar-se d'extraordinari, del senyor Roman a París i a Londres no ha estat pas, com podria creure's, per a la contractació d'algún "pross" anglès amb el qual millorar l'equip de Can Ràbia, ni tampoc per a concertar algun partit amb alguna selecció estrangera amb aires a un partit pro-Mutual.

Res d'això. Ja hem dit que aquest viatge ha estat extraordinari: l'ha fet, simplement, per a comprar unes corbates de les que es fan mirar i es fan dir "sí, senyor", per a regalar als amics.

Sembla estrany que un jugador veterà com Arocha no sàpiga que l'àrbitre només pot castigar les mans que a criteri d'ell hagin estat involuntàries.

L'Arocha sentia ahir unes ganes boges de vencer el Barcelona. Val a dir, a honor seu, que quan jugava a l'equip blaugrana les sentia igualment de fer-lo guanyar. El canari corria, volava pel camp. Anava amunt i anava avall amb delit extraordinari.

I heus ací que una de les seves passades, una de les millors, sens dubte, anà al braç esquerre de l'àrbitre senyor Steimbom, que privà així que la pilota arribés a Lafuente. L'àrbitre, naturalment, no es castigà a ell mateix, perquè sap que les mans, si bé certes, havien estat involuntàries, però l'Arocha, ahir, l'Arocha cridà, protestà i s'agradià.

Ens agradià de saber contra qui creia Arocha que s'havia de tirar el freekick... Contra el Barcelona, no, perquè el Barcelona no hi tenia cap culpa. Potser contra l'Athletic, ja que era un jugador d'aquest bándol, el que havia tirat la pilota al braç de l'àrbitre.

Berkessy, mig centre del Barcelona, millora cada dia més. Ahir va fer un partit força bo. La gent adhoc va aplaudir-lo.

Però hi hagué un aspecte de la tasca de Berkessy que, sincerament, va deixar-nos força decebuts: aquelles empenes a Chacho...

Després de les sensacionals declaracions assegurant que no se n'amiria de Barcelona sense pagar a algun periodista esportiu dels que li volien mal, ens creïem que Berkessy tenia el cop de puny privat.

I res, el que es diu res... Preferim, en atò dels cops de puny, Gual.

Ens han explicat que el Club de Natació Barcelona ha tornat sense omplir els plecs que la Comissió organitzadora de l'homenatge a Josep Gironès li havia tramès per tal que els omplissin de signatures els socis del club que simpatitzen amb el campió. Sembla que aquest determini obeteix a que el C. N. B. no creu que s'hagi d'adherir a un homenatge a un esportiu professional, tot i que amb motiu de la desgraciada lesió que sofrí el professional del motorisme Aranda, va tenir el gest d'aportar ens sembla que tres-centes pessetes a la subscripció que obrí el nostre col·lega "El Mundo Deportivo".

Nosaltres, és clar, ens resistim a creure-ho.

Després de la sensacionals declaracions assegurant que no se n'amiria de Barcelona sense pagar a algun periodista esportiu dels que li volien mal, ens creïem que Berkessy tenia el cop de puny privat.

I res, el que es diu res... Preferim, en atò dels cops de puny, Gual.

Ens han explicat que el Club de Natació Barcelona ha tornat sense omplir els plecs que la Comissió organitzadora de l'homenatge a Josep Gironès li havia tramès per tal que els omplissin de signatures els socis del club que simpatitzen amb el campió. Sembla que aquest determini obeteix a que el C. N. B. no creu que s'hagi d'adherir a un homenatge a un esportiu professional, tot i que amb motiu de la desgraciada lesió que sofrí el professional del motorisme Aranda, va tenir el gest d'aportar ens sembla que tres-centes pessetes a la subscripció que obrí el nostre col·lega "El Mundo Deportivo".

Nosaltres, és clar, ens resistim a creure-ho.